

ÚJ REND

**NSDAP/AO : PO Box 6414
Lincoln NE 68506 USA
www.nsdapao.org**

#1159

01.06.2025 (136)

Hitler a háborúban : Mi történt *valójában* ?

A.V. Schaerffenberg

6. rész

5. fejezet:

Cseh és lengyel puskaporos hordók

"Négy ellenséges újságtól jobban kell félni, mint ezer szuronytól."

Bonaparte
Napóleon

Az első világháborút lezáró versailles-i békeszerződést a történészek általában a következő globális konfliktus alapvető felelőseként említik. A gyenge szívű német politikusok által kényszer hatására aláírt szerződés nem volt más, mint egy legyőzött nép legalizált kifosztása. Természetesen a győztes szövetségesek úgy vélték, hogy a háborúba való belépésük indítékai tisztán védelmi jellegűek voltak, így az ellenségeskedés kiprovokálásában egyedül a leverett ellenség volt a bűnös. A versailles-i csarnokokban soha nem esett szó a Franciaországot az 1871-es sedani megaláztatása óta uraló revanspolitikáról; Anglia hagyományos politikájáról, amely a kontinens vezető hatalma ellen indított háborút, függetlenül attól, hogy ki az,

hogy saját dominanciájának biztosítása érdekében; és Oroszország azon vágyáról, hogy a cár alatt egyesítse a szlávsgot azzal, hogy Szerbiában megmentőként jelenik meg. Németország egyetlen háború előtti "bűne" az volt, hogy ipari versenytársá vált. Újonnan szerzett gazdagsága motiválta az 1918-as szerződéskötő vállalatokat, amikor ellopták Németország szénmezőit, és hagyták, hogy népe megfagyjon és éhezzen, és olyan súlyos jóvátételeket szabtak ki rájuk, hogy örökös elszegényedésre ítélték őket. Ezért volt gazdasági szükségszerűség, hogy a németeket tegyék egyedül felelőssé a "Nagy Háborúért".

A versailles-i szerződés nem volt más, mint egy hivatalos dokumentum, amelyet a legyőzött ellenség kifosztásának fedezésére készítettek. Az azt kidolgozó nemzetközi bűnözők azzal tetézték aljasságukat, hogy a háborúk és forradalmak miatt az Osztrák-Magyar Monarchia és a császári Németország elszakadt maradványaiból feldarabolt európai kontinenst egybeugrasztották. Kapzsiságukban, bosszúvágyukban és tudatlanságukban a szerződéskötők egymástól független, gyakran egymással ellentétes népek egész régióit osztották szét új, mesterségesen létrehozott államok között. Több millió lengyel, német és magyar hirtelen Csehszlovákiában találta magát; több német Lengyelországban és Litvániában, további több ezer lengyel Magyarországon, magyarok Romániában stb. stb. Csak a Szudéta-vidéken 2 800 000 német nemzetiségű ember rekedt a cseh határ mögött, elszakítva hazájuktól, és egy nyíltan ellenséges, idegen kormány fennhatósága alá kerülve. Mintegy 625 négyzetmérföldnyi lengyel területet, amelyet több mint negyedmillió lengyel lakott, átadtak Csehszlovákiának. Magyarország 7 500 négyzetmérföldnyi területet veszített el 775 000 lakosával együtt, ugyancsak beleegyezésük nélkül.

Összehasonlításképpen, ha az Egyesült Államok elveszített volna egy háborút, és kénytelen lett volna átengedni mondjuk Washington, Montanát vagy Idahót, amerikai lakosságával együtt Kanadának, vagy Kaliforniát, Texast és Arizonát Mexikónak, országunk hasonló helyzetben találta volna magát, mint amilyenben Németország, Lengyelország és Magyarország volt az első világháború után. És valahányszor az itt élő németek, lengyelek vagy magyarok tiltakoztak a rájuk kényszerített, gyakran brutális körülmények ellen, tiltakozásukat "a Benes elnök vezette prágai kormány kíméletlenül leverte" (Chant, 5). Ahogy Leon DeGrelle tábornok megjegyezte, elkerülhetetlen volt, hogy egy ilyen zűrzavar végül új nemzetközi konfliktusba robbanjon, Hitlerrel vagy anélkül.

1933-tól kezdve a németek a Birodalomtól elszakított területeken, ahol a Führer helyreállította a nemzeti büszkeséget, vágytak arra, hogy újra csatlakozhassanak hazájukhoz. A Szudéta-vidéken a német kisebbség több mint 90%-a a Birodalomhoz való visszatérés mellett szavazott a nemzetközi megfigyelők által felügyelt népszavazáson. Amikor 1938 májusában a cseh kormány még mindig

nem engedte vissza a szudétánémeteket saját országukba, majd mozgósította fegyveres erőit, Hitler a Wehrmacht behívásával fenyegetőzött. Ekkor már tisztában volt azzal, hogy a szövetségesek így vagy úgy, de minden nemzetközi megértési törekvése ellenére is elszántan háborút akarnak indítani ellene. Németország valójában nem állt készen a harcra, de Franciaország és Anglia sem - még -. Az újrafegyverkezési ütemük mellett azonban néhány éven belül elsőprő katonai fenyegetést jelentettek volna. A RAF például többet költött újrafegyverkezésre, mint a német fegyveres erők együttvéve az 1930-as években. A Birodalom csak abban reménykedhetett, hogy sikeresen meg tudja védeni magát a szövetségesekkel szemben, mielőtt azok túl erősek lennének ahhoz, hogy ellenálljanak. Ezért a Führer közölte a parancsnokaival, hogy ha október 1-jéig nem oldják meg a szudétánémet kérdést, akkor fegyveres hadműveleteket kell indítaniuk Csehszlovákia ellen.

Mivel Európa a háború szuronyának hegyén egyensúlyozott, csak egy olyan ember menthette meg a békét, aki Benito Mussolini személyes tekintélyével és diplomáciai képességeivel rendelkezett. Az utolsó pillanatban összehívott egy rendkívüli, négyhatalmi találkozót Münchenben. Folyékonyan beszélt angolul, franciául és németül, és a nemzetközi sajtó szüntelen agitációja ellenére minden küldöttel megértette, hogy a szudétánémetek és természetes hazájuk egyesítése az egyetlen módja az ellenségeskedés elkerülésének. Eközben Edward Benes, Csehszlovákia jól ismert vezetőjét a sajtóban, a filmhíradókban és a rádióműsorokban világszerte a fasiszta rablás és a szövetségesek megfélemlítésének nemes, százalmas áldozataként ábrázolták. "Ugyanakkor" - jegyezte meg Peter Gryner történész hetven év távlatából - "Dr. Benes, a politikailag és erkölcsileg gyenge cseh elnök, akinek nem volt gyomra a háborúhoz, lemondott, és 10 000 dollárral [szovjet adományokkal] a zsebében Franciaországba menekült" (48).

Mindössze két nappal azelőtt, hogy a Wehrmacht megszállta volna Csehszlovákiát, aláírták a müncheni paktumot. A Duce, miután megmentette Európát az öngyilkosságtól, megérdemelt hősi diadalra tért vissza Rómába, a szudétánémetek pedig incidensek nélkül visszatértek a birodalmukba. Churchill eközben a "Fókuszban" önmagára és háborús hős társaira utalva így morgolódott: "Teljes és megmásíthatatlan vereséget szenvedtünk" (Innes, 13).

A megalázott cseh politikusok azonban csalódottságukat más külföldi népeken töltötték ki, amelyeket a versailles-i szerződés még mindig az ellenőrzésük alatt hagyott. A szlovákok és a magyar ruszinok keserves elnyomást szenvedtek, és Adolf Hitlerhez fordultak, hogy ugyanolyan segítséget kérjenek, mint amelyet a szudétánémeteknek nyújtott. Amikor továbbá az SD-től megtudta, hogy a csehek titokban légi támaszpontokat építenek a szovjet bombázók számára, amelyek a felszállást követő 30 percen belül képesek német célpontokat támadni, elfoglalta

Csehszlovákiát, felosztva azt Csehországra és Morvaországra, amely neveken ezeket az országokat a versailles-i szerződés előtt évszázadokon át ismerték. Egy pilantás az első világháború utáni térképre mutatja, hogy ez a szintetikus állam milyen benyomult a német területre, mint egy tördőfés, hogy Németországot örökké bénán tartsa.

"Csehszlovákia" francia és brit politikusok mesterséges alkotása volt, akik semmit sem tudtak arról a régióról, amelyet feltételezhetően újraalakítani akartak. Valójában az volt a valódi céljuk, hogy Csehszlovákiát teljesen üres kézzel alkossák meg, hogy Közép-Európát állandó zűrzavarban (azaz impotenciában) tartsák. Hitler azonnal lebontotta ezt a felforgató mesterkedést, és természetes vonalak mentén építette újjá; más szóval, az etnikailag, nyelvileg és kulturálisan rokon népeiségeknek megengedték, hogy saját közösségeket alakítsanak. A szlovákoknak megadta a szabadságot a katolikus Monsignore, Josef Tiso vezetésével, és megengedte, hogy Magyarország újra egyesüljön elszakított ruszin honfitársaival. A cseh válság leírásakor a mainstream történészek szinte kivétel nélkül elmulasztják Hitlernek tulajdonítani azt a szabadságot, amelyet ezeknek a nem német kisebbségeknek adott, beleértve a tescheni lengyeleket is, akiknek szintén megengedték, hogy visszatérjenek szülőföldjükre. Az általa és Mussolinivel kötött megállapodás "megadta Lengyelországnak a Magyarországgal közös határt, amelyre évek óta vágyott" (Innes, 35). Ugyanezen év áprilisában a lengyel pilóták diadalmasan vonultak végig Madridon a Luftwaffe repülőgépei mellett a spanyol polgárháború győztes befejezésekor. Tragikus módon alig öt hónappal később egymás ellen repültek.

Hitler korai diplomáciai győzelme a Lengyelországgal 1934-ben kötött megneemtámadási egyezmény volt, amelyet a következő években titkos javaslatok követtek egy katonai szövetségre, hogy megvédjék Európát a szovjetekkel szemben. Januárban Dr. Joseph Goebbels birodalmi miniszter személyeskedő és igen kedvező benyomást tett a varsói kormány vezetőire, és a két ország érezhetően közelebb került egymáshoz. Ahogy Watt megjegyezte: "A látogatás sikeres volt"(325). A következő évben Pilsudski marsall fogadta Hermann Göringet, aki katonai szövetséget javasolt Oroszország ellen. Ennek az országnak a legyőzése után Lengyelországnak ítélték volna oda egész Ukrajnát. Egy ilyen német-lengyel szövetség olyan közös erőt hozott volna létre, amely túl erős lett volna ahhoz, hogy akár a nyugati szövetségesek, akár a Szovjetunió megküzdjön vele, miközben Churchill és háborús uszító fajtársai terveit is megghiúsította volna.

Göring javaslata a modern történelem egyik nagy fordulópontja volt. Ha elfogadják, az események folyamata drámaian megváltozott volna, és a kommunista kolosszus megdőlhett volna. Ráadásul a Szovjetunió ebben az időben politikai és katonai zűrzavarban volt, mivel Sztálin paranoiás tisztogatásokat hajtott végre a

fegyveres erők és a politikai iroda magas rangú tisztviselői ellen. Az 1930-as évek végén a német és lengyel erők amerikai inváziójának sokkal nagyobb esélye lett volna a sikerre, mint a *Barbarossa* hadműveletnek 1941-ben. Ekkorra a Vörös Hadsereg már maga is készen állt Németország megtámadására. Ha Pilsudski elfogadta volna Göring nagylelkű ajánlatát, Lengyelország valóban jelentős európai hatalommá válhatott volna, és elkerülhette volna az elkövetkező szörnyű sorsát. Ehelyett a marsall továbbra is belefeledkezett abba a veszélyes játékba, hogy kijátssza a németeket az oroszokkal szemben, úgy tett, mintha országa már Európa nagyhatalmi brókere lenne, figyelmen kívül hagyva bizonytalan helyzetét a Harmadik Birodalom és a Szovjetunió között. Ahelyett, hogy ésszerűen az egyik állam mellé állt volna a másik ellen, úgy döntött, hogy mindkettőt manipulálja, és országát szétzúzták közöttük.

Hitler ennek ellenére továbbra is őszinte csodálatát fejezte ki mind Pilsudski, mind a modernizált Lengyelország iránt, és 1935 májusában a Reichstag előtt kijelentette: "Az igazi nacionalisták megértésével és szívből jövő barátságával ismerjük el a lengyel államot, mint egy nagyszerű, nemzeti öntudatú nép hazáját". A következő hónapban német és lengyel képviselők tárgyalásokat kezdeményeztek, amelyek hat hónappal később kereskedelmi megállapodáshoz vezettek. Mint Watt rámutatott: "Ez a szerződés rendkívül fontos volt Lengyelország számára, amennyiben Németország messze Lengyelország legfontosabb exportpiaca volt. A múltban Németország képes volt jelentős károkat okozni a lengyel gazdaságban azáltal, hogy önkényesen változtatta meg a Lengyelországból származó behozatalra vonatkozó vámokat vagy kvótákat. Ez az új megállapodás Lengyelországnak a legnagyobb kedvezményes státuszt biztosította, és számos gazdasági vitát tisztázott a két nemzet között" (327).

Ezek a példaértékű kapcsolatok, valamint Szovjet-Oroszország növekvő fenyegetése fokozatosan kezdték a lengyeleket meggyőzni arról, hogy Göring javasolt katonai szövetségét újragondolják. Reich-barát szándékainak jeleként a varsói kormány lengyel repülőgépeket küldött a *Condor légióval* való repülésre, Spanyolországba. Alig nyolc hónappal a háború kitörése előtt Hitler a lengyel külügyminiszter 1939. január 5-i berchtesgadeni látogatásán őszintén azt mondta Josef Becknek: "Németországnak nagy érdeke lenne egy erősen nacionalista lengyel állam fennmaradása, mert ami Oroszországban történhet ... Ettől eltekintve, egy erős lengyel hadsereg létezése jelentős mértékben megkönnyítette Németország terheit. Azok a hadosztályok, amelyeket Lengyelország az Oroszországgal közös határán tartott, megkímélték Németországot a hasonló katonai teheről" (Innes, 31).

Eközben a nemzetközi felbujtók - akiket mélységesen frusztrált Mussolini csehszlovákiai békegyőzelme - újabb problémás pont után néztek, ahol újra fellán-

golhattak az ellenségeskedések. Danzigban találták meg. A Szudéta-vidékhez hasonlóan a középkori várost is elvágták német anyavárosától a gyűlölködő versailles-i bakfisok húsz évvel korábban. Elhagyatott lakói ugyancsak a hazájukkal való újraegyesítésért kiáltottak, most, hogy az egy büszke nemzetiszocialista állam volt. De őket a kelet-porosz határhoz vezető vékony folyosó lehetetlenül kitalált eszköze kötötte össze. Mintegy másfél millió német rekedt Lengyelországban a versailles-i szerződés miatt.

A dilemma békés megoldása érdekében Hitler felajánlotta, hogy finanszírozza a Danzigot összekötő autópálya és vasútvonal építését. A régi német városhoz való jobb hozzáférésért cserébe ezeket az építkezéseket a lengyelek megadóztatták volna, akik saját vasútjukat is működtetnék Danzigba, ahol minden gazdasági jogukat megvédték és megőrizték volna. Lengyelország szép, folyamatos nyereségre tett szert anélkül, hogy területi szuverenitását veszélyeztetné. "Ebben a pillanatban" - jelentette ki a nemzetiszocialista hatalomátvétel hatodik évfordulóján - "baráti, békés államaink között szinte nincs véleménykülönbség ennek az eszköznek (az 1934-es német-lengyel megnemtámadási paktumnak) a fontosságáról ... Tavaly láthattuk, hogy a Németország és Lengyelország közötti barátság bebizonyította, hogy Európa politikai életében a béke garanciájaként működik" (Innes, 33); vagyis Lengyelország hozzájárulása a cseh válság rendezéséhez.

A Danziggal kapcsolatos tárgyalások 1938 októberétől kezdve szívélyesen, sürgetés nélkül folytak, és Hitler bízott a kölcsönösen kielégítő kimenetelükben. Kellően meglepte azonban, amikor Josef Beck hidegen visszautasította a meghívását, hogy csatlakozzon a dominánsellenes paktumhoz, mindössze tizenegy nappal Berchtesgaden után, ahol mindkét kormány egy ilyen szövetség felé sodródott. A Harmadik Birodalom, a fasiszta Olaszország és a császári Japán egyesített katonai erejével megtámogatva Lengyelországot megkímélték volna az orosz határon lévő szovjet törekvésekkel kapcsolatos további aggodalmaktól. Amikor a német külügyi nagykövet Varsóba látogatott, hogy megünnepelje a német-lengyel megnemtámadási paktum ötödik évfordulóját, a lengyelek elutasították Danzig minden említését, és hideg formassággal fogadták a német küldöttséget.

Márciusban a varsói kormány a Führer nagylelkű javaslatainak határozott elutasításával, amelyekkel a lengyelek gazdaságilag és különösen katonailag sokat nyerhettek volna, minden további Danziggal kapcsolatos vitának véget vetett. A helyzetet a nagykövetén keresztül tette számukra nyilvánvalóvá: "a német-lengyel megállapodás nem maradhat fenn anélkül, hogy Lengyelország "világos, szovjetellenes magatartást tanúsítana". Lengyelországnak meg kell értenie, hogy Németország és Oroszország között kell választania" (Innes, 35). Ugyanebben a

hónapban a korábban barátságos Beck azt mondta diplomáciai kollégájának, Szembek grófnak: "pontosan ismerjük saját érdekeink határát ... ezen a határon túl Lengyelország csak *non possumus* ("nem tudunk"; képtelenségre való hivatkozás; elutasítás) jelenthet be. Ez nagyon egyszerű: Harcolni fogunk!" Beck elszántsága megdöbbenetelte Hitlert, aki még mindig létfontosságú szövetségesként számított Lengyelországra a szovjet kommunizmus ellen, és nem sejthette, hogy a lengyel hozzáállás hirtelen megváltozását egy külföldi diplomata tervelte ki.

William C. Bullitt, Rooseveltnél bizalmas európai ügynöke már a Wilson-kormány idején, 1919-ben magas rangú kormánytisztviselő volt, amikor a Szovjetunió amerikai elismerését szorgalmazta. Ajánlását a Kongresszus általánosan elutasította, miután a kongresszusi vizsgálatok kiderítették, hogy a Szovjetunió nem volt más, mint egy véres zsarnokság, amelyet nemzetközi zsidó gengszterek kényszerítettek az orosz népre. Az ítélet miatt elkeseredett Roosevelt visszavonult a politikától, de a Szovjetunió elismerése után - Rooseveltnél első nemzetközi akciója az elnöki tisztség átvétele után - az F.D.R. visszahelyezte Amerika első szovjet nagyköveteként. Bullitt magas szintű kommunizmuspártisága és a fasizmussal szembeni intoleranciája a zsidók egyik legértékesebb eszközévé tette őt a nem zsidó nemzetek közötti normális kapcsolatok lebontására.

Kelet-Európát beutazva, az elnök személyes képviselőjeként természetes diplomáciai képességeit és lenyűgöző megbízólevelét használta arra, hogy a lengyel tisztviselők figyelmét elnyerje. Bullitt sürgette őket, hogy szorítsák le a németeket Danzigban. A háborúnak elkerülhetetlenül el kell jönnie, de addigra Nagy-Britannia és Franciaország nyugatról megszállja a Birodalmat, a Führer pedig a középpontba kerül. Az alku részeként Lengyelországnak meg kellett kapnia Kelet-Németország többi részét. A lengyeleknek csak annyit kellett volna tenniük, hogy támadásra provokálják Hitlert, majd elég ideig feltartóztatják, amíg a britek és a franciák a segítségükre sietnek. A kapzsiság és az arrogancia elvakította őket ettől az átlátszó csalástól, Varsó naiv vezetői az országuk létét olyan külföldi politikusok biztosítékaira tették fel, akik számára Lengyelország nem volt más, mint egy kényelmi eszköz a háborúhoz, amelyet valahol, valahogyan ki akartak szítani.

Miután elvetette a konfliktus magvait Lengyelországban, Bullitt továbbcsúszott Franciaországba, ahol hasonlóképpen biztosította a francia tisztviselőket arról, hogy az Egyesült Államok támogatni fog minden háborút, amelyet Németország ellen indítanak. Egy éven belül, miközben országát a Wehrmacht behódolásra kényszerítette, a francia miniszterelnök, Eduard Deladier, híres felhívását intézte Amerikához, amelyben a Bullitt által megígért "harci repülőgépek felhőit" kérte. Egy héttel később a németek bevonultak Párizsba.

Bullitt Londonba utazott, ahol találkozott a brit miniszterelnökkel. Neville Chamberlain 1941-ben, nem sokkal rákban bekövetkezett halála előtt, Európa

második testvérháborúja közepette bevallotta, hogy "Anglia soha nem indított volna háborút Lengyelország ellen Bullitt és a zsidók állandó sürgetése nélkül" (Forrestal, 178). Chamberlain nem volt a Birodalom barátja, de őszintén el akarta kerülni a háborút, legalábbis egyelőre, és az időt húzta, amíg Nagy-Britannia fegyveres erői eléggé fel nem épülnek ahhoz, hogy kihívást intézzenek a Wehrmacht ellen. Ian Colvin, a *News Chronicle* hevesen németellenes újságírója megtévesztette. Colvin volt a felelős azért, hogy egyedül változtatta meg a brit lengyel politikát azzal, hogy március 29-én azt hazudta a miniszterelnöknek, hogy a Führer a lehető leghamarabb meg fogja támadni Lengyelországot egy előre kidolgozott tervvel. "A vészhelyzeti tervet (Hitler *fehér ügye*) azonban most aktiválták a brit garancia következtében" a Lengyelországért folytatott harcra (Irving, *Goebbels*, 293. f.). Ezzel a megtévesztéssel Colvin "a háború felé billentette a mérleg nyelvét".

A nyugati "demokráciák" világossá tették Hitler számára, hogy elszántak a háborúra, de ő remélte, hogy ezt még mindig el lehet halasztani, ameddig csak lehet. Még így is, ha az ellenségeskedésnek el kellett jönnie, akkor is inkább a saját feltételei szerint szerette volna, amikor Németországnak a legjobb esélye volt a sikerre. A szövetségesek teljes gözzel haladó újrafegyverkezése miatt az idő ellene dolgozott. Például 1939-ben, a háború kitörésének évében a francia kormány fegyverkezési kiadásai meghaladták a németekét, miközben a francia légierő nagyobb összeggel rendelkezett, mint Hermann Göring Luftwafféja. Douglas Brinkley amerikai újságíró szerint 1934 februárjától kezdve Párizs évente egymilliárd frankot költött csak a légierőre (68). Öt évvel később több mint 3000 repülőgépet állított hadrendbe, valamivel kevesebbet, mint a Luftwaffe, de a lengyel, holland és brit légierővel együtt a németek legalább három az egyhez arányban túlerőben voltak a levegőben. Összességében a lengyel, holland, francia és brit hadsereg tartalékai mintegy tízmillió embert tettek ki, ami öt az egyhez arányban felülmúlta a német tartalékok számát. A tengeren a szövetségesek hússzor annyi hadihajóval rendelkeztek, mint a Kriegsmarine.

Hitler, aki tisztában volt azzal, hogy a dühösen felfegyverező szövetségesek fenyegetik országa létét, továbbra is méltányos rendezést ajánlott a lengyeleknek. Makacskodásuk ekkorra már elviselhetetlenné vált, még a britek és a franciák számára is (akiknek még augusztus 27-én és 29-én is kétségeik támadtak Bullitt nem hivatalos amerikai katonai segélyígéréteivel kapcsolatban) - szó szerint napokkal a háború kitörése előtt. Sürgették Varsót, hogy tárgyaljon Hitlerrel, de a lengyelek hajthatatlanul elutasították, bízva Bullitt bizalmas biztosítóiban. Ugyanebben a hónapban, amikor a francia nagykövet azt javasolta, hogy engedjék be a szovjet fegyveres erőket a területükre Lengyelország védelmére, Edward Rydz-Smigly marsall, a lengyel főparancsnok így válaszolt: "A németekkel a sza-

badságunk elvesztését kockáztatnánk. Az oroszokkal a lelkünket veszítenénk el" (Innes, 60). Mivel engedtek Bullitt szirénhangjának, mindkettőt elveszítenék.

Néhány nappal később a Führer megpróbálta megelőzni a válságot azzal, hogy a lengyel külügyminiszterrel való közvetlen tárgyalások folytatását kérte. A brit nagykövetnek, Sir Neville Hendersonnak a következőket mondta: "Ilyen körülmények között a német kormány hajlandó elfogadni a brit kormány felajánlását, hogy jó szolgálatot tesznek egy teljes jogkörrel rendelkező lengyel követ Berlinbe küldésének biztosításában. Számítanak e követ augusztus 30-án, szerdán történő megérkezésére" (Innes, 82). Ehelyett Beck két teljes napig várakoztatta a németeket anélkül, hogy választ adott volna nekik, majd Londonba repült, ahol diplomáciai kollégájával, Edward Raczynski gróffal együtt kölcsönös segítségnyújtási paktumot írt alá Lord Halifax brit külügyminiszterrel. A megállapodás garantálta Anglia fegyveres beavatkozását, ha Lengyelországot "bármely külföldi ellenség" megtámadja, bár a háború utánig nem nyilvánosságra hozott titkos jegyzőkönyvben egyedül Németországot idézték.

A Führer csak másnap, amikor az újságokban olvasta, hogy Beck milyen nagyképpen megvetett mindenféle tárgyalást, tudta meg, mi történt. Egy szomszédos ország választott vezetőjének ez a példátlan visszautasítása a békefelhívás közepette szándékos provokáció volt, amelyet azonnal követett a lengyel mozgósítás és a német határ közelében tartott katonai manőverek - mindezek célja az volt, hogy Hitlert támadásra készítsék. Hat évvel később, végrendeletében így emlékezett vissza: "Még három nappal a német-lengyel háború kitörése előtt javasoltam a berlini brit nagykövetnek a német-lengyel probléma megoldását, hasonlóan a Saar-vidék problémájához, nemzetközi ellenőrzés alatt. Ezt az ajánlatot nem lehet megmagyarázni. Csak azért utasították el, mert az angol politika felelős körei akarták a háborút, részben üzleti előnyökre számítva, részben a nemzetközi zsidóság által támogatott propaganda által vezérelve."

Már az előző év januárjában, amikor a lengyelek hangulata először elmérgesedett Németországgal szemben, Ribbentrop a Berlinbe való visszatérésükkor azt vallotta diplomáciai kollégáinak: "Mostantól kezdve csak egyetlen cselekvési lehetőségünk van, ha ki akarunk törni a területi bekerítésből, mégpedig az, hogy megegyezzünk az oroszokkal" (Innes, 33). Hitler a maga részéről nem hagyta, hogy ellenséggel vegyék körül. Diplomáciai úton kellett túljárnia az eszükön, mielőtt a lövöldözés megkezdődne. Ahogyan Jacob Burckhardtnak, a danzigi svájci Nemzetek Szövetségének biztosának mondta: "Minden, amit vállalok, a Szovjetunió ellen irányul. Ha a Nyugat túl ostoba és vak ahhoz, hogy ezt felfogja, kénytelen leszek megegyezni az oroszokkal". Ennek megfelelően augusztus 23-án azzal sokkolta a világot (beleértve saját NSDAP elvtársait is, akik közül néhányan tiltakozásul lemondtak), hogy megnemtámadási paktumot kötött a Szovjetunióval.

Ez egy drasztikus lépés volt, amelyet a nyugati demokráciák kényszerítettek rá, hogy az Oroszországgal való kapcsolatok normalizálásával megakadályozza egy második front kialakulását.

Közel két évvel később, miközben légiói a Szovjetunióba gördültek, egy Reichstag-beszédében kifejtette: "Ezért csak nagy nehezen vettem rá magam 1939 augusztusában, hogy külügyminiszteremet Moszkvába küldjem, hogy ott igyekezzek szembeszállni a Németországgal szembeni brit bekerítési politikával". Ezzel Franciaországot és Angliát a saját játékukban, a magas tétű diplomáciában győzte le. Mindketten buzgón udvaroltak Sztálinnak a Harmadik Birodalom elleni szövetségért, de a Marshall inkább egy pillanatnyi szerződést részesített előnyben Németországgal, amely létfontosságú időt hagyott volna neki saját újrafegyverkezésének befejezéséhez.

A Vörös Hadsereg marsallja, Stephanis szavaival élve: "A Szovjetunió és a hitleri Németország közötti paktum csak ideiglenes. Nem hagyjuk, hogy sokáig tartson". Őt támogatta Vorsolov marsall, aki azt mondta: "A németeknek nem szabad sejtetniük, hogy hátba szúrni készülünk őket, miközben a franciák elleni harccal vannak elfoglalva, különben megváltoztathatják általános tervüket, és megtámadhatnak minket". Mindez nem lepte volna meg Hitlert, aki már 1925-ben, a *Mein Kampf* megírásakor azt írta: "Oroszország jelenlegi uralkodóinak eszük ágában sincs becsületesen szövetségre lépni, nemhogy betartani" (Második kötet, XIV. fejezet). Joggal vonta le a következtetést: "Németország ma a bolsevizmus következő nagy háborús célja".

Amikor a Szovjetunióval megkezdődött a háború, "Hitler, úgy tűnik, alig győzte le Sztálint" - véli Russell H. S. Stolfi, a kaliforniai Montereyben található amerikai haditengerészeti posztgraduális iskola történészprofesszora. "A közelmúltban közzétett bizonyítékok és különösen hatásos érvek azt mutatják, hogy Sztálin 1941 júniusának elején kezdte meg a szovjet erők tömeges telepítését a nyugati határra. A bizonyítékok alátámasztják azt a nézetet, hogy Sztálin a nyugaton összpontosított erőket a lehető leggyorsabban, valószínűleg 1941. július közepe táján szándékozott felhasználni egy szovjet Barbarossa végrehajtására. A foglyok nyilatkozatai szintén alátámasztják azt a nézetet, hogy a szovjetek 1941-ben Németország elleni támadást terveztek. A szovjet erőknek a nyugati határon való rendkívüli állomásoztatása leginkább úgy magyarázható, mint támadó állomásoztatás egy támadáshoz, az e célból ott összegyűjtött rendkívül erős erők teljes mozgósításával" (Michaels, 21).

Horst Slesina, a *Barbarossa* hadművelet első napjainak veteránja személyesen volt szemtanúja az európai invázió szovjet előkészületeinek. "Most először - emlékezett vissza a hadjárat legkorábbi napjaira - megtudjuk a részleteket arról a szörnyű fenyegetésről, amelyet a szovjet hadsereg előrenyomulása jelentett

hazánk és egész Európa ellen. A Szovjetunió diplomáciai és katonai játszmáiból -- és Sztálin és Molotov szemérmetlen követeléseiből -- látjuk, hogy a Kreml főnökei úgy vélik, eljött az ő órájuk. Az Angliával folytatott tárgyalások, a szovjet csapatok előrenyomulása Németország, Finnország, Magyarország és Románia határai felé megszünteti az utolsó kétségeket is a szovjet szándékokkal kapcsolatban. A bolsevizmus készen áll arra, hogy a világforradalom menetelését Németország elleni támadással kezdje meg ... Amikor nemrég az első (német) gyalogosok keletre érkeztek, kirakodtak és a határig nyomultak előre, láttuk, hogy óriási orosz oszlopok jönnek fel, akik egyre közelebb építik állásaikat a német határhoz ... Sűrű hálózatot hoztak létre a német határon, amely mögött gigantikus, végeláthatatlan oszlopok hajtották végre a hadviselés történetének egyik legmasszívabb mozgósítását" (8-11).

A háború után Koskov őrnagy, a 44. gyaloghadosztály 24. gyalogezredének Vörös Hadseregbeli parancsnoka elismerte, hogy "az oroszok legkésőbb két-három hét múlva maguktól megtámadták volna Németországot" (Johnson, 36). Miközben a Birodalom és Oroszország között még béke volt, Sztálin 1941. május 5-én a Frunze Katonai Akadémia végzősei előtt így dicsekedett: "A következő két hónapban megkezdhetjük a háborút Németországgal. Most, hogy erősek vagyunk, a védekezésről át kell térnünk a támadásra". Az amerikai védelmi minisztérium orosz fordítója, Daniel Michaels szavaival élve: "Orosz elemzők becslése szerint a németek két-négy héttel a szovjetek tervezett lépése előtt indították meg megelőző csapásukat" (20).

De egyelőre Hitlernek szüksége volt egy megállapodásra a Szovjetunióval, bármennyire is átmeneti, hogy elkerülje a kétfrontos háborút; hogy az orosz medvét, ha csak átmenetileg is, de távol tartsa magától. Célja volt az is, hogy a nyugati szövetségeseket csapdába ejtse a Varsóval augusztus 25-én kötött saját szerződésükkel. Ebben kikötötték, hogy Nagy-Britannia és Franciaország hadat üzen "bárkinek", aki megtámadja Lengyelországot; bár Németországot nyilvánvalóan potenciális támadónak szánták, név szerint nem említették, legalábbis nyilvánosan. Ha Németország és Oroszország megszállja Lengyelországot, a szövetségesek a saját szerződésük alapján kötelesek voltak hadat üzenni mindkét támadó országnak, amiről tudta, hogy soha nem tehetik meg.

Amikor azonban a háború Lengyelországba érkezett, a demokráciák képmutatásuk teljes mértékét megmutatták azzal, hogy szelektíven hadat üzentek a Birodalomnak, de tartózkodtak a Szovjetunió elleni hasonló nyilatkozattól, amelynek csapatai két héttel később átléptek lengyel területre. Az a kilátás, hogy Angliának és Franciaországnak Németországgal és Oroszországgal is szembe kell szállnia, túl sok volt nekik. Bár nem tartózkodtak attól, hogy hadat üzenjenek Németországnak, mert becsületbeli kötelességük lett volna ugyanígy cselekedni a

Szovjetunióval szemben, de legalább az egész történelem előtt leleplezték szemléletes becstelenségüket.

Természetesen soha nem állt szándékukban Lengyelország megmentése, ami egyébként is nyilvánvaló lehetetlenség. A lengyelek bátran és kitartóan harcoltak minden erejükkel abban a meggyőződésben, hogy az angolok és a franciák beváltják esküjüket, és nyugatról megszállják Németországot. Ez a távoli szövetségeseikbe vetett erős hit volt az, ami a lengyeleket a nemzet fővárosának védelmére ösztönözte, még azután is, hogy az ilyen ellenállás, bármilyen elszánt is volt, éppoly hiábavalóvá vált, mint amilyen tragikus volt. A nyugati "demokráciák" elárulták a lengyeleket, akiket cinikusan csak ágyútöltelékeknek tekintettek náciellenes programjaikhoz. Valódi hozzáállásukat Winston Churchill fejezte ki Lengyelország kapitulációja után, az országot, amelyet nyilvánosan "a jog és a jószág hősiei védelmezőjeként ábrázolt a náci hordákkal szemben". A lengyelek veresége után megkeseredve, megvetően "ostoba polákoknak, akik nem tudtak harcolni" nevezte őket. Ez volt az összes köszönet, amit kaptak azért, hogy biztosították a háborút, amit Churchill és társai követeltek és kaptak tőlük.

